

veřejného příkazu přímo nebo nepřímo daného jest povinen obstarávati práce vlády. Za »práce vlády« jest pak považovati všechny obory činnosti, jež se podnikají subjektem veřejnoprávním v zájmu veřejném. Náležejí sem tedy úředníci i státní i samosprávní — zemští, okresní, obecní (arg. § 101, 1. odst.), ať náležejí do skupiny vlastních úředníků nebo zřízenců (úředníci obecní i starostové náležejí sem nejen, pokud jde o přenesenou, nýbrž i pokud jde o vlastní působnost obce). Napadený František Z. jest, jak soud zjišťuje, inspektorem státního policejního úřadu. Úkolem tohoto úřadu jest podle § 2 zákona ze 16. března 1920, čís. 165 Sb. z. a n. pečovati o veřejnou bezpečnost a o vnitřní klid, starati se o bezpečnost osob a majetku, udržovati veřejný řád a vésti v partnosti obyvatelstvo a cizince. Úřady státní policie vykonávají zpravidla policii bezpečnostní, mravnostní a čelední (která jinak patří k působnosti obecních úřadů), jednak také správu policejní v užším smyslu, kterou jinak vykonávají okresní úřady politické. V každém případě jsou subjekty veřejnoprávními a úřady státními, veškerá jejich činnost se podniká v zájmu veřejném. Nalézací soud má pravdu, že výkon bezpečnostní policie jest a zůstává »prací vládní« bez ohledu, zda ji vykonávají zřízenci obecního či státního úřadu policejního. Z toho plyne, že zřízenec státního úřadu policejního, inspektor František Z., jest v každém případě úředníkem veřejným ve smyslu § 153 tr. zák. Poněvadž pak, jak soud zjišťuje, byl poraněn, třebaže lehce, když vykonával své povolání, t. j. když konal bezpečnostní policii tím, že v čele policejního mužstva zakročoval proti pouličním demonstrantům k vůli udržení veřejné bezpečnosti a vnitřního klidu, požívá zvýšené ochrany podle § 153 tr. zák. Ježto nalézací soud formálně bezvadně zjišťuje, že obžalovanému byla známa úřední vlastnost i činnost inspektora Z-ého, jehož při výkonu služby úmyslně lehce zranil, odpovídá odsuzující výrok zjištěnému stavu věci a správnému výkladu zákona.

Čís. 4212.

Padělání veřejné listiny o sobě nestačí ke skutkové podstatě zločinu podle § 199 d) tr. zák., nýbrž jest třeba, by bylo padělané veřejné listiny použito v úmyslu poškoditi.

Při odsouzení pro přestupek podle § 269 a) tr. zák. nelze vysloviti ztrátu práva volebního.

(Rozh. ze dne 16. června 1931, Zm I 370/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Dolních Kralovicích ze dne 17. prosince 1930 porušen byl zákon, a to výrokem o vině v ustanovení §§ 197, 199 písm. d), 320 písm. f) tr. zák., a výrokem o ztrátě volebního práva v ustanovení prvního odstavce § 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n. (v doslovu § 1 zákona z 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n. a

čl. II zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n.); rozsudek ten se zrušuje a ukládá se okresnímu soudu v Dolních Kralovicích, by znova o věci jednal o rozhodl.

D ů v o d y :

Rozsudkem okresního soudu v Dolních Kralovicích ze dne 17. prosince 1930 byl obžalovaný, 13letý školák, uznán vinným přestupkem nedospělých podle § 269 a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v červenci 1930 v Ch. školní vysvědčení měšťanské školy v Č. ze dne 28. června 1930, tudíž veřejnou listinu padělal, a že se tudíž dopustil trestného činu, který by podle povahy své byl zločinem, který však vzhledem k nedospělosti obžalovaného jest přestupkem, a byl odsouzen podle § 270 tr. zák. s použitím § 266 tr. zák. k trestu zavření v odděleném místě na dobu 4 dnů podmíněčně se zkušební dobou 3 roků, a ke ztrátě práva volebního. Zmateční stížnost generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona právem vytýká, že rozsudkem tím, který vešel v moc práva, byl porušen zákon ve dvojím směru. Předně jest rozsudek pochyben ve výroku o vině, maje za to, že padělání veřejné listiny o sobě zakládá skutkovou podstatu zločinu, patrně zločinu podle § 199 d) tr. zák.; padělání veřejné listiny jest jen jednou složkou skutkové podstaty tohoto zločinu, jež však o sobě — jak plyne z úvodní věty § 199 tr. zák. a ze srovnání ustanovení §§ 197, 199 písm. d) tr. zák. s ustanovením § 320 písm. f) tr. zák. — k naplnění jeho skutkové podstaty nestačí, nýbrž musí k ní přistoupiti další složka, že se padělané veřejné listiny použije v úmyslu podvodném, t. j. v úmyslu poškozovacím. V tomto směru neobsahuje rozsudek žádné zjištění, a to ani ve výroku ani v důvodech; soud se s touto podstatnou známkou skutkové podstaty vůbec nezabýval, ač obhajování se obviněného, jež vylučovalo úmysl poškozovací, činilo nutným zřetelný výrok v tomto směru; hájilť se obviněný podle zápisu o hlavním přelíčení tím, že se postupu do vyšší třídy sám nedomáhal, a že školní vysvědčení padělal jednak z obavy, by ho tatínek nebil, zvěděv, že má špatné známky, jednak k vůli kamarádům, by neviděli, až jim ukáže vysvědčení, že má špatné známky, a by se nesmáli. Rozsudek jest vadný dále i ve výroku, jímž byla vyslovena ztráta práva volebního; odsouzení se stalo pro přestupek podle § 269 a) tr. zák. a pro toto odsouzení, i kdyby bylo správné, nemohla by vzhledem na rozsah ustanovení § 3 čís. 3 odst. 1 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. (v doslovu § 1 zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. a čl. II. zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 sb. z. a n.) nastati, ana podle zákonů dosud platných nenastávala ztráta práva volebního ani tehdy, kdyby výrok rozsudku, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, byl nezávadný, ač ani v tomto směru nelze rozsudek považovati za správný, poněvadž nejsou pro výrok ten uvedeny důvody, nehledíc ani k tomu, že podle stavu spisů není ani věcně opodstatněn. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti a podle § 292 tr. ř. uznati, jak se stalo.